

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Καὶ ἡ τελευταία ὄρμη τοῦ χειμῶνος παρήλθεν. Ὁ οὐρανὸς ἐπέδειξε πάλιν τὴν γλαυκὴν ἐκρινὴν τοῦ ὄψιν, ἡ γῆ τῶν ὀρέων ἀνελύθη, τὸν παγετὸν διεδέχθη θάλασσαν γλυκὴν καὶ ἡ φύσις ἀνέλαθε τὸ εὐφρόσυτον μειδίμα, τὸ ἐμπνέον εἰς τὰ τέκνα τῆς τόσας ἐλπίδας, τὸ ἐκτρέφον τὰ ὄνειρα τῶν ποιητῶν καὶ τῶν νέων, τὸ διεισδύον βαθέως ἐντὸς τῶν καρδιῶν. Ὑπὸ οἰωνοῦς τοιοῦτους θὰ ἐορτάσωμεν τὸ Πάσχα μας, τὸ φαειρὸν ἐλληνικὸν Πάσχα, τὴν ἐορτὴν τῆς ὑπαθιρίου χαρᾶς. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ὁ οὐρανὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὸν ἐορτασμὸν Πάσχα χειμερινοῦ θλιβεροῦ, με παγετούς ἢ με ὄμβρους, ὡς ἐφοβοῦντο πολλοὶ ἐκ τῆς ἐπιμόνου καὶ ἀσυνήθους δριμύτητος τοῦ ἐρετινοῦ χειμῶνος, μέχρι τῆς ἀνοίξεως ἐκτείναντος τὸ ἀδυσώπητον αὐτοῦ κράτος.

Ἐν συγγράμματι λογίου Κεφαλλῆνος ὑπάρχει ἡ ἐξῆς λακωνικὴ σημείωσις περὶ τοῦ κ. Δ. Βερναρδάκη: « Ἀνὴρ χρήσιμος εἰς τὸ Ἔθνος, ἄρα ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας του». Τοὺς πικροὺς τούτους λόγους μᾶς ὑπενήθησε τὸ τελευταῖον μέτρον τῆς Κυβερνήσεως, καλούσης τὸν διαπρεπῆ Ἴσθι Μυτιληνῆς λόγιον εἰς τὴν ἔδραν τῆς Γενικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Δὲν λείπει παρὰ μόνον ἡ συγκατάθεσις τοῦ ὑποψηφίου, διὰ τὴν πληρωθῆναι τὸ κενὸν τὸ ὅποιον ἀφῆκε πρὸ ἐτῶν ἢ παραίτησις του. Ἡ ἀνάμνησις τῶν λυπηρῶν λόγων, οἵτινες προὐκάλεσαν τότε τὴν ἀποχώρησίν του, μᾶς κάμνει νὰ διατάζωμεν πολὺ, ἂν ὁ κ. Βερναρδάκης θὰ δεχθῆ νὰ κατέλθῃ ἐκ νέου εἰς τοιοῦτον εἶδους ἀγῶνας καὶ καταλάβῃ ἔδραν πανεπιστημιακὴν, διὰ τὴν ὁσίαν ἡ ἔκτατος ἰκανότης δὲν εἶνε ἐν Ἑλλάδι τὸ μόνον προσόν. Ἀλλ' ἐξ ἄλλου μᾶς ἐνθαρρύνει ἡ ἐλπίς, ὅτι, ἀφ' οὗ τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα μίση ἐκόπασαν, δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ θελήσῃ ὁ σεβαστὸς ἀνὴρ νὰ συνέχισῃ, χάριν τῆς νεολαίας τοῦ Ἔθνους του, τὰς δάφνας τῆς νεότητός του. Καὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης τὴν λεπτὴν φρικίαν αἰσθάνονται τώρα μετὰ παλμῶν ὅσοι γνωρίζουσι τὴν σοβαρὰν καὶ βásiμον μὸρφοσιν τοῦ κ. Βερναρδάκη, τὴν ἀπαράμιλλον εὐγλωττίαν του καὶ τὴν θερμὴν του φιλοπατρίαν, καὶ ἐνθυμοῦνται τὰς ἀληθεῖς ἐθνικὰς παγνύρεις εἰς τὰς ὁποίας μετεβάλλοντο, ἐν συρροῇ κόσμου ἀπείρου, αἱ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ παραδόσεις τῆς Γενικῆς Ἱστορίας, ὅτε καὶ πάλιν ὁ κ. Βερναρδάκης κατεῖχε τὴν ἔδραν ἐκείνην.

Ἐπίσης εὐόωια καὶ ἐνθαρρυντικὰ εἶνε τὰ μέτρα τῆς Κυβερνήσεως τάφορῶντα εἰς τὴν διάσωσιν τῶν ἀρχαιολογικῶν λῶφον. Ἐνθυμεῖσθε πέρυσσι πῶς ἡ ὑπονομεισις ἀνιέρων λατόμων παρ' ὀλίγον νὰ καταρρίψῃ τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου. Τὸν κίνδυνον τοῦτον, ἐφ' ὅσον δὲν λαμβάνονται δραστήρια ἐκ μέρους τῶν ἀρμο-

δίων μέτρα, διατρέχουσιν ὅλοι οἱ περίεξ τῶν Ἀθηνῶν ἱστορικοὶ λῶφοι, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ καλλώπισμα καὶ τὴν δόξαν τῆς ἰσοσταθμοῦ πόλεως. Ἡ δὲ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας συνέστησεν ἐπιτροπὴν πρὸς καθορισμὸν τοῦ περὶ τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου χώρου, ὅστις δέον νὰ θεωρηθῆ ἀρχαιολογικὸς, ἵνα μὴ ἐπιτρέπωνται ἐντὸς αὐτοῦ ἰδιωτικὰ ἔργασια ἐπὶ τὸ εὐφημέτερον, ἢ ἱεροσυλία κατὰ λέξιν. Κατὰ τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης περίεξ τοῦ ἐν λόγῳ μνημείου κατεμετρήθη χώρος 25,000 μέτρων, ἀνήκων κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ δημόσιον, εἰς τὴν ἔκτασιν δὲ ταύτην συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ λατομεῖον ἐκ 3,000 μέτρων, οὗτινος ἡ ἀξία πρὸς ἐξαγόρασιν ὑπελογίσθη εἰς 1500 δραχμάς.

Τὸ ἐν Ἀθήναις Πτωχοκομεῖον ἐτέθη κατ' αὐτὰς ὑπὸ ὑψηλὴν προστασίαν. Ὁ πρόεδρος τῆς ἐν Ἀθήναις ἐλεημονοῦς ἐταιρίας κ. Μάρκος Ρενιέρης ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ γείνη δεκτὸς εἰς ἀκρόασιν παρὰ τῆς πριγκηπίσσης Σοφίᾳ. Ὁ κ. Ρενιέρης, ἐν ὀνόματι τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου παρουσιασθεὶς, παρεκάλεσε τὴν Α.Β.Υ. νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς τὸ πτωχοκομεῖον, οὕτω δὲ συντελέσῃ εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ διατήρησιν τοῦ ἀληθῶς φιλανθρωπικοῦ τούτου ἰδρύματος. Ἡ πριγκηπίσσα εὐμενῶς ἀποδεξαμένη τὴν παράκλησιν τοῦ κ. Ρενιέρη, ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν, ὅπως σχηματισθῆ συμβούλιον ἐκ κυριῶν, μεθ' ὧν νὰ δύναται νὰ συνεργάζεσται. Τὴν εὐχὴν ταύτην ἀνήγγειλε τῷ συμβουλίῳ ὁ πρόεδρος αὐτοῦ, τοῦτο δ' ἀμέσως προέβη εἰς τὸν κατάρτιστον συμβουλίου ἐξ ἐγκριτῶν κυριῶν τῆς ἡμετέρας κοινωνίας.

Καὶ ἐν ἀντιβασιλικὸν κίνημα, ὅσιν κωμικοῦ ἐνέχον καὶ παντὸς ἄλλου, ἐκτὸς σεβαροῦ. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου νύκτα τινὰ εὐρέθη ἐσαρμμένη πληθῆς χαρτίων τριγωνικῶν διπλωμένων, ὁμοιομόρφων. Ἐξῶθεν ἀνεγινώσκετο ἐν εἴδει ἀφιερώσεως: Τῷ βασιλεῖ καὶ ἔσῳθεν: Ὁ Βασιλεὺς εἶνε ἀνεπαρκής.— Τῷ συνιστῶμεν ἀλλαγὴν κλίματος. (!)

Εἷς ἐκ τῶν γνωστοτέρων καὶ περιεργοτέρων ἀληθῶς ἀθηναϊκῶν τύπων, ὁ Θεοδορογιαννίτης, ὁ γνωστὸς ὑπὸ τὴν προσωνομίαν Δάσκαλος, θὰ ἐκτεθῆ ἐν τῇ Ἐκθέσει τοῦ Σικάγου. Ἀμερικανὸς ἐπιχειρηματίας θὰ μεταφέρῃ αὐτὸν εἰς Ἀμερικὴν, ἐνοικιάσας πρὸς τοῦτο καὶ ἴδιον οἶκημα, ἐλπίζει δὲ νὰ κερδίσῃ πολλὰ χρήματα ἐπιδεικνύων ζῶντα ἕνα ἀρχαῖον Ἕλληνα καὶ μάλιστα θεόν, μετὰ τὴν ὡς Ὀλυμπίου Διὸς κεφαλὴν του καὶ ἐνδεδυμένον τ' ἀρχαῖα ἐνδύματα, περιβολὴν, εἰς τὴν ὁσίαν δὲν εἶνε ἀσυνείθιστος ὁ Δάσκαλος, ὡς συγχάκις χρησιμεῖων ὡς πρότυπον εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν καλλιτέχνας. Εἷς ἐξ αὐτῶν ὁ κ. Δούκας ἐζωγράφησε κατὰ παραγγελίαν τοῦ Ἀμερικανοῦ τὴν εἰκόνα του, ἡ ὁποία μέλλει καὶ αὐτὴ νὰναρτηθῆ ἐν τῇ Ἐκθέσει βλεπέων δὲ καὶ ἀποθανυμᾶζον ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ ζωγράφου ὁ Θεοδορογιαννίτης τὴν μορφήν του, λέγεται ὅτι εἶπε, παίζων μετὰ τὴν ἐν Σικάγῳ θρυλουμένην παρουσίαν τοῦ κ. Τζαβέλλα, τοῦ καταστάτου:

— Δύο ζωντανὰ ἐκθέματα θὰ ἔχῃ ἡ Ἑλλάς εἰς Σικάγον. Ἐγὼ θάντιπρὸσωπέω τὴν ἀρχαῖαν Ἑλλάδα, καὶ εἷς ἐστιγματισμένος τὴν νεωτέραν.

